

MISNE NAKANE – 4. KORIZMENA NEDJELJA "A" 23. – 27. 3. 2020.		
Dan	Sat	Nakana
Ponedjeljak, 23. 3.		Za+Stjepan i Ana Bukal
Utorak, 24. 3. 2. utorak sv. Anti		Na čast sv. Anti; Za+Katica i Stjepan Prelec i Klara i Mirko Crnčević; Za+ Ivan i Biserka Đumić; Na čast sv. Anti; Za+Ivan Bujanović; Na čast bezgrešnom srcu Marijinu; Za+ Mara Tolić i pok. iz ob.; Za+Josip i Štefanija Birko i Anton Jakovac; Za+Juro Milošević i pok. iz ob.; Za+Stjepan i Robert Močiljanin; Za zdravlje duše i tijela; Za+Marijan i Ruža Antunović i pok. iz ob. Antunović, Britavac, Bošnjak i Marković;
Srijeda, 25. 3. Blagovijest		Za+Vjekoslav Genzić
Četvrtak, 26. 3.		Za+Ilija, Mara i Perica Krajnović
Petak, 27. 3.		Za+Rudolf Božić
Subota, 28. 3.		Za+Franjo Petric
5 KORIZMENA NEDJELJA A 29. 3.		Za+Vice i Milka Čulina Pro populo Za+Ivan i Dragica Bucković i pok. iz ob. Bucković i Žalac, Dragutin Vincek i Mirko Taritaš

- Župne obavijesti:

- 4. je korizmena nedjelja. **Nema misa s narodom!**
- U srijedu je svetkovina Naviještenje Gospodinovo – Blagovijest.
- **Ove misne nakane, kako su i naznačene tako ćemo ih i slaviti, mi svećenici imamo svaki dan svetu misu, u kojoj ćemo moliti za Vas i za sve one koji se bore s ovom pandemijom.**

ŽUPA B. D. MARIJE ANĐEOSKE – SESVETSKA SOPNICA, Ul. Roberta Močiljanina 14 a,
tel.: 01/200-1256; e-mail: m.andeoska@gmail.com; žiro-račun: HR48 2340 0091 1100 98405
web-stranica: www.marija-andeoska.net; uređuju: fra Stipo Karajica i fra Zdravko Dadić

Župa B.D. Marije Anđeoske Sesvetska Sopnica

God. XII., br. 658., 22. ožujak 2020.

4. KORIZMENA NEDJELJA – A – 2020.

1 Sam 16,1b.6-7.10-13a; Ps 23,1-6; Ef 5,8-14; Iv 9,1 6-9.13-17.34-38

Čitanje svetog Evanđelja po Ivanu

U ono vrijeme: Isus prolazeći ugleda čovjeka slijepa od rođenja. I pljune na zemlju te od pljuvačke načini kal pa mu kalom premaza oči. I reče mu: "Idi, operi se u kupalištu Siloamu!" - što znači "Poslanik." Onaj ode, umije se pa se vrati gledajući. Susjedi i oni koji su ga prije vidali kao prosjaka govorili su: "Nije li to onaj koji je sjedio i prosio?" Jedni su govorili: "On je." Drugi opet: "Nije, nego mu je sličan." On je sam tvrdio: "Jest, ja sam." Tada odvedoše toga bivšeg slijepca farizejima. A toga dana kad Isus načini kal i otvori njegove oči, bijaše subota. Farizeji ga počеше iznova ispitivati kako je progledao. On im reče: "Stavio mi kal na oči i ja se oprah - i evo vidim." Nato neki između farizeja rekoše: "Nije taj čovjek od Boga: ne pazi na subotu." Drugi su pak govorili: "A kako bi jedan grešnik mogao činiti takva znamenja?" I nastade među njima podvojenost. Zatim ponovno upitaju slijepca: "A što ti kažeš o njemu? Otvorio ti je oči!" On odgovori: "Prorok je!" Odgovore mu: "Sav si se u grijesima rodio, i ti nas da učiš?" i izbaciše ga. Dočuo Isus da su onoga izbacili pa ga nađe i reče mu: "Ti vjeruješ u Sina Čovječjega?"

On odgovori: "A tko je taj, Gospodine, da vjerujem u njega?" Reče mu Isus: "Vidio si ga! To je onaj koji govori s tobom!" A on reče: "Vjerujem, Gospodine!" I baci se ničice preda nj.

Riječ Gospodnja

Propovijed;

Tri različita pogleda na jedno te isto čudo. Farizeji, roditelji, slijepac: tri različite reakcije, tri različita stava prema Isusu, svjetlu svijeta.

(1) Farizeji se sve više zatvaraju u svoje odbijanje. U početku se čini da priznaju činjenicu izlječenja: "Kako si progledao? Tko ti je otvorio oči...?" Međutim, ubrzo oni zlobniji među njima preuzimaju inicijativu i bacaju sumnju na jadnoga čovjeka: "Uostalom, tko garantira da si stvarno bio slijep...? Samo si se pretvarao da bi štogod isprosio... Lijenčino jedna, lakše ti je prositi nego raditi!"

Tijekom posljednjeg ispitivanja farizeji više uopće ne traže istinu, nego samo pokušavaju uhvatiti jasnika u laži, tjerajući ga da ponovi detalje čuda: "I, što ti je uradio? Kako ti je otvorio oči...?" A na kraju ga još izvrijeđaju i okrive za vlastitu nesreću: "U grijehu si se rodio i sav ti život grijeh...! I još nam tu soliš pamet...!?"

Za farizeje je situacija dramatična: misle vjeruju da vide, a odbijaju progledati; uvjereni su da znaju, a zatvaraju se u svoje sljepilo.

Nećemo se sada na njih nabacivati kamenjem... Radije zavirimo u svoj život, u svoje srce: što se događa s mojom vjerom, kako postupam s Isusovim svjetlom?

Naš je svijet, koliko god lijep, ipak bolestan... Nije li virus koji ovih dana hara svijetom samo vanjski pokazatelj unutarnjega jada, duhovnoga sljepila u koje je čovječanstvo potonulo...? I koliko je samo naših suvremenika koji, slijepi kod očiju, misle da ostvaruju smisao svoga postojanja, da "uživaju u životu" dok tupo i slijepo bulje u mrak svoga besmisla...?

Isus nudi svoje svjetlo, svjetlo naizgled nejakom, ali jasno i zahtjevno... Međutim, mi začas usmjerimo svoje pogled na neka druga "svjetla" – svoje sebične navike, oportunizam, društveni konformizam i slične obrasce... Kamo će nas to odvesti? – U mrak besmisla i očaja!

Isus i danas "radi" na prosvjetljenju svijeta (Iv 5,17), radi ne bi li ljudi progledali..., ali njegova poruka nailazi na sumnju, omalovažavanje ili ironiju.

(2) Čak i roditelji bivšega slijepca vješto zaobilaze istinu: "Jest, naš se sin rodio slijep, ali što mi znamo kako je progledao. Tko mu je otvorio oči, ne znamo! Pitajte njega: nije malo dijete!"

Farizeji im kažu: "Znamo mi tko je taj!"

A roditelji mi odgovaraju: "Mi ne znamo..." i nije nas briga.

Zar tako?! Isus je njihovu sinu, slijepu od rođenja, darovao vid, a oni ne žele znati za Isusa... da se ne bi kompromitirali... da ne bi izgubili mjesto u sinagogi... mir sa susjedima... ugled u društvu... radno mjesto... bolju plaću...

Kako nas samo strah začas pretvori u kukavice...!!

(3) A slijepac? Njegovo je ponašanje i za nas putokaz prema svjetlu Uskrsnog jutra. Najprije, kad su ga doveli Isusu, on šuti. Osjeća i čuje Isusa pred sobom, ali šuti. Ma, ni riječ da rekne! I sluša Isusov govor o "svjetlu svijeta"... Kako li mu samo Isusove riječi zvuče nevjerovatno, jer što jednome slijepcu od rođenja znači govor o svjetlu!

I onda odjednom osjeti kako mu Isus lijepi blato po očima, kao da mu hoće reći: "Stvoritelj je stvorio čovjeka od praha zemaljskoga, a ja ga ponovno stvaram od malo blata".

Iako i dalje slijep, poslušao je i pohitao na kupalište Siloam – što znači Poslanik – ne znajući još da ga onamo šalje Božji Poslanik.

I onda – čudo! Zamislimo njegovu radost kada je, umivajući se, u svojim dlanovima prvi put ugledao vodu...! Mora da se ukočio od sreće... "O, Svemogući Bože...! Ja vidim!" povikao je hvatajući se za glavu... "Ovo je voda... Kako je samo lijepa...! A ono je drvo... i ptice na njemu... Gle, trava...! A eno i sunca...!" Gledajući ljude oko sebe, zaplakao je od sreće... jer je progledao i jer je vidio...

Nakon što je progledao, odmah je pošao tražiti Isusa... Njegove riječi dobro odražavaju put njegove vjere: on prvo govori o čovjeku zvanom Isus... Malo kasnije veli: "On je prorok..." Napokon, pred farizejima hrabro svjedoči: "Ovaj je čovjek od Boga, jer da nije, ne bi mogao ništa učiniti!"

Još koji trenutak i bivši slijepac napokon, svojim zdravim očima, vidi... gleda Isusa, koji mu je dvostruko svjetlo: svjetlo očiju i svjetlo vjere. Svjetlo očiju malo bi vrijedilo bez svjetla vjere...

Zato Isus još jednom preuzima inicijativu: čuo je da su ga farizeji ponižavali pa ga je pronašao i rekao mu: "Vjeruješ li u Sina čovječjega?" drugim riječima: "Vjeruješ li u onoga koji s neba dolazi skupiti ljude u kraljevstvo Božje ljubavi?"

A on odgovori: "A tko je taj, Gospodine, da u njega vjerujem?"

"Vidio si ga... To je onaj koji govori s tobom..." "Vjerujem, Gospodine", reče on i pokloni se pred Isusom...

Došao je do cilja – vjere u Isusa – i u ljubavi mu se predao.

U tom stavu klanjanja, neka i moju dušu ispuni isti osjećaj predanja... dok gledam Isusovo lice...

Isuse, svjetlo svijeta,
ti si moj život izvadio iz mraka,
i prosvijetlio me krštenjem
da poput tebe svijetlim u svijetu...

Neka moje oči i moje srce
uvijek gledaju prema tebi.

Šalji me da uvijek iznova perem oči svoje vjere,
kako bih jasnije vidio tvoje lice
i put kojim mi je ići za tobom.

Amen.

fra Ivan Nuić

O TEŠKIM I DOBRIM VREMENIMA

I ovo će proći...

Mudrost duhovnih priča sastoji se u tome da nam u relativno malo teksta mogu reći puno o stvarnom životu. Sljedeća priča tako nas uči jednu od najvažnijih životnih lekcija...

Foto: Shutterstock

U kineskoj provinciji živio siromašni Kinez koji je cijeli život radio najteže poslove, a da ništa nije stekao. Sve što je imao bio je sin

jedinac kojega je neizmjereno volio. Naučio ga je čitati i pisati i pomalo ga uveo u kaligrafiju.

Neposredno prije nego je izdahnuo, otac je izvadio dvije kutijice: jednu crnu, a drugu bijelu i rekao sinu: "Na žalost, nemam ti što ostaviti osim ovoga. Dobro ih čuvaj. Kada ti

bude teško, nesnosno teško u životu, otvori bijelu kutijicu. Crnu ćeš otvoriti onda kada ti bude jako dobro."

Mladić je dostojno ispratio oca, a onda spakirao svoju zdjelicu, štapiće, pamučnu košulju i one dvije kutijice i krenuo u svijet. Radio je najteže poslove, izrabljivali su ga, spavao je pod vedrim nebom. Postao je umoran, nesretan i očajan. Stekao je samo duboke bore na licu i žuljeve na rukama, i zdjelu riže dnevno.

Onda su došle poplave. Rijeka Jangce se izlila, poplavila polja i oranice, nastala je glad i za mladića više nigdje nije bilo posla. Lutao je bespućima, spavao po šumama, peklo ga je sunce i mrzli ga mrazovi.

Jedne noći netko mu je ukrao zdjelu za rižu, pamučnu košulju i dva juana koja je imao. Izgubio je svaku nadu i odlučio se ubiti. Sklopio je ruke, zatražio oprostaj od neba, i dok ih je spuštao niz tijelo, napipao maleni zavežljaj ušiven u porub pojasa – dvije očeve kutijice.

Otvorio je bijelu.

U njoj je bio papirić i na njemu očevom rukom napisano: "Ovo će proći!"

Shvatio je poruku. Nije digao ruku na sebe nego se zaputio k obližnjem gradu na čijem je ulazu stajala kolona seljaka. Nisu mogli ući jer nitko nije znao pročitati što piše na vratima. Mladić je prišao, pročitao im glasno, i prošli su. Prošao je i on. Nekoliko je dana proveo po gradskim trgovima, a onda ga je potražio maleni stari Kinez. Rekao mu je da njegovom gospodaru hitno treba pisar, a da je on čuo od seljaka koji su nedavno došli u grad da on zna čitati i pisati.

Dobio je posao kod plemenskog starješine. Radio je teško, ali čista srca. Ubrzo su počeli dolaziti seljaci kojima je trebalo nešto napisati, pročitati ili protumačiti. Svima je izlazio u susret. Gradski starješina bio je strog, ali pravedan čovjek i znao je uzvratiti svom pisaru. Dobro ga je nagrađivao, a vrlo brzo mu je ustupio i dio svoje kuće.

Sve se promijenilo. U godinama koje su uslijedile, postao je gazda malenog imanja, stekao znatno materijalno bogatstvo, a star i onemoćao starješina povjerio je svom mladom pisaru svoje poslove i svoju kćer za ženu.

Zajedno, u ljubavi i slozi, njih dvoje su imali mnogo djece i uvećali svoje bogatstvo do neslučenih razmjera. Mnoge je predvečeri provodio ispijajući čaj u rashlađenim prostorijama svoga doma, razgovarajući sa svojom voljenom, podučavajući sinove kaligrafiji, čitajući Konfucija. Bio je sretan.

Jednog predvečerja, razmišljao je o svom životu. Sjetio se svih svojih očaja, svoje želje da svojedobno umre, sjetio se oca. Sjetio se i one druge kutije koju mu je otac dao...

Otvorio je crnu kutijicu.

U njoj je bio smotan papirić. Razmotao ga je, a na njemu je očevim rukopisom bilo zapisano:

“I ovo će proći.”

Nepoznati autor

Dragi župljani i draga braćo i sestre sve Vas pozdravljamo, u našim ste molitvama. Na sve Vas zazivamo Božji blagoslov i blagoslov njegove majke Gospe od anđela i Sv. Ante Padovanskog!